

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 25 вересня 1980 року № 116 (2844). Ціна 2 коп.

ПЕРША КОЛОНКА

ФІЗИЧНИЙ ГАРТ ШКОЛЯРА

Коли срібну призерку Олімпіади-80 нашу землячку із села Корбониківського Новгородківського району Антоніну Пустовіт запитали, кому вона передусім вдячна, що досягла такого успіху на змаганнях з академічного веслування, дівчина відповіла: «Школі. Вчителям фізкультури. Саме вони покликали мене, першими повели до високого фізичного гарту і переконали, що спорт — це справді здоров'я. Такої ж думки чемпіон Європи з класичної боротьби серед юнаків студент факультету фізичного виховання педінституту імені О. С. Пушкіна Олександр Ушаков. Виступав він на всесоюзних і міжнародних турнірах, є у нього тепер титулосані тренери, але своїх учителів фізкультури із середньої школи № 5 м. Кіровограда він називає кращими наставниками.

Так, фізичне виховання школярів — один із головних напрямів у роботі педагогів, комсомольських та фізкультурних активістів. Сьогодні наш вихованець — звичайний учень. А завтра — молодий робітник, хлібороб, воїн. І тільки той пройде випробування, хто загартує себе фізично, хто буде гармонійно розвинутий, наділений високими моральними й духовними якостями.

Приходить на урок учитель фізкультури Солгунівської середньої школи Гайворонського району О. Я. Мордеш. З піднесеним настроєм, зібраний, акуратний, красивий. І його вихованці тані ж. Можна хвилювати уроку підпорядкована одному — поселити в дитячому колективі дух високого устремління, рішучості, волі. Іде знайомство з новою спортивною грою, починаються «Старти надій», іде підготовка до змагань з фізичної та військово-технічної підготовки. Знаючи кожну свою вихованця, його можливості, його здібності, Олександр Якович прагне побудувати весь навчальний процес у такому руслі, щоб той, хто сьогодні відстає, завтра дає собі обіцянку стати рівнем із товаришами, який за нього сильніший фізично. Шкільні чемпіони, рекордсмени знають позицію свого наставника. І в усьому допомагають йому. Після уроку, на заняттях спортивних секцій вони вступлять за собою початківців. І ось уже результат: збірні команди школи — призері районних змагань, вони учасники республіканських і всесоюзних військово-спортивних ігор. І це передусім тому, що вчитель фізкультури, його помічники сповна визначились на головному — взяли за основу новий Всесоюзний фізкультурний комплекс ГПО. Воєнна система роботи по комплексу ГПО, розв'язуючи оздоровчі, спортивні, виховні завдання, покликані сприяти впровадженню фізичної культури в життя учнівської молоді, залученню школярів, як і всіх радянських людей, до регулярних занять фізкультурою і спортом, масовому розвитку спорту і вихованню спортивних талантів.

З цього виходять у своїй діяльності вчителі фізкультури кіровоградських середніх шкіл № 25, 13, 19, їхні колеги із Созонівської середньої школи Кіровоградського району, середньої школи № 10 м. Олександрії, Новоукраїнської середньої школи № 3, Бовтиської середньої школи Олександрівського району. Дбаючи про пропаганду фізичної культури, тут постійно й цілеспрямовано борються за якість проведення та ефективність уроків фізкультури, багато зусиль докладають до того, щоб зростала майстерність учнів спеціальних спортивних класів.

Не рідко трапляються факти, які дають привід твердити, що в багатьох школах області фізичним вихованням займаються малодосвідчені фахівці. Наприклад, на обласних фінальних змаганнях першості країни з багатоборства ГПО на призи газети «Комсомольська правда» виступали 46 учнів, яких по 14—15 років. Слід додати, що вони стануть у шеренги розрядників. Та тільки шість із них зуміли набрати очки, решта навіть не виконала нормативів комплексу ГПО.

Серйозні претензії є до тренерів ДЮСШ, котрі дуже рідко делегують до складу збірних області висококласних спортсменів. У сільських школах Кіровоградщини проблем підвищення майстерності не розв'язують тому, що немає зразкових спортивних баз. З чого починав, скажімо, вчитель фізкультури середньої школи № 13 м. Кіровограда Б. Н. Журавовський? З того, що разом зі своїми активістами обладнав такий званий малий олімпійський комплекс. І ціл спортивна база ніколи не пустіє. Спостерігається зрушення в подоланні спортивних висот у школярів Ульяновського району. Бо когось взяли шефство над будівництвом спортивних споруд для шкіл. Появилися типові комплекси в селах Лозуватому, Нам'їній Криничі, Грушці. Наслідуючи досвід педагогів Кіровоградських шкіл № 13, 19, сільські вчителі спорту ювали нестандартне обладнання для спортивних залів, гімнастичних містечок.

Справді, зміцнення навчально-матеріальної бази — один із засобів підвищення ефективності фізичного, військово-патрістичного виховання і початкової військової підготовки учнів загальноосвітніх шкіл. І на це повинні спрямовувати свої зусилля педагогічні колективи, комсомольські й фізкультурні активісти, шефи. Слід також енергійніше поширювати досвід роботи по добору, поліпшенню якісного складу і підвищенню кваліфікації учителів фізкультури.

Всесоюзний конкурс

молодих токарів і фрезерувальників відбувся минулої суботи на «Червоній зірці». З Барнаулу, Цілінограда, Пензи, Одеси, Москви та інших міст країни приїхали переможці цехових конкурсів майстерності, щоб помірятися між собою у знаннях та професійному вмінні. Суворо журі врахувало все: і те, як учасники конкурсу читали креслення, і наскільки добре вивчили вони верстат, і, звичайно ж, як справилися з поставленими завданнями.

Боротьба була напруженою. І тим більш приємно, що переможцями стали наші заводчани. Віктор Анкін з механо-складального цеху виявився найумілішим з-поміж токарів, а Йосип Теличко з інструментального — з-поміж фрезерувальників. Не можна

КОНКУРС

ПЕРШІ МІСЦЯ — НАШІ

не відзначити й високої майстерності їхніх суперників, з якими їм довелося змагатися. Це Олександр Бутенко з Одеси і Віктор Іванченко з Ростову-на-Дону, які посіли другі місця, ціліноградці Олександр Дудюх і Василь Співаченко, що були третіми, та багато інших.

Переможцям вручили цінні подарунки. Іх щиро вітали товариші по роботі, комсомольці заводу, яких вони так гідно представили на цьому конкурсі.

В. КУЛИК, секретар заводу комсомолу «Червона зірка».

ТОВАРИШ БУДІВЕЛЬНИКІ

БРИГАДА — ГОСПОДАР ОБ'ЄКТА

Олександр Семичасний очолює комсомольсько-молодіжну бригаду мулярів, яка працює в будівельному управлінні № 2 тресту «Кіровоградмашвазбуд». Колектив Олександра має чималі трудові здобутки, відзначається спаяністю. Але є й невирішені проблеми, запиту у молодих мулярів. Саме про те йдеться в інтерв'ю, яке дав керівник бригади нашому кореспонденту.

СЕМІЧАСНИЙ: Так, у нас склався спайний колектив. Усі чотирнадцять членів КМК встигли попрацювати на багатьох будівельних майданчиках обласного центру. А нині споруджуємо механо-складальний корпус на

Кіровоградському заводі тракторних ідроагрегатів. Якщо говорити про виконання змінних завдань на кладці цегли, то воно становить 130 процентів норми. Звичайно, це добре. Але мені згадується минулий рік, коли ми з товаришем по бригаді Олександром Плотниковим брали участь у республіканському конкурсі молодих мулярів. Уявіть собі, за 55 хвилин поклали в стіну 6 кубометрів цегли. Хіба відразу виявилися невпористані резерви? Справа в тому, що під час проведення конкурсу вдалося було розвинути справно працювали механізми. У нас же на об'єкті цього немає. Розвинути

доводиться чекати, цегли — теж. Протягом цілого кварталу обцяють керівники управління полегшити роботу мулярів, устаткувати підйомний кран. І цілий квартал ми працюємо без патяків на механізацію. А про яку економію матеріалів, часу можна говорити, коли постачальники неспроможні забезпечити нас фронтом робіт (уже згадувалось про цеглу, розчину)? Доводиться змінювати в межах будови не тільки дислокацію, а й характер робіт. У відомій на всю країну бригаді М. Злобіна на це погодилися б — вони на господарському, мають чітко визначений обсяг і фронт робіт. Спробували якось і ми перейти на бригадний підхід, та нічого з того не вийшло — знову підвели постачальники, наші ж такі колеги, і спроба перейти на прогресивний метод дала тріщину. Причини, мабуть, і в тому, що комітет комсомо-

лу комбінату «Кіровоградвазбуд», очолюваний Петром Левченком, мало допомагає молодим будівельникам у розв'язанні тих чи інших питань. Тож і виходить, що «варимось у власному соку». Даємо надпланові проценти лише завдяки підвищенню особистої майстерності та бажання працювати. Але, виходить, цього замало. Потрібно, щоб виробничники однієї чи кількох бригад, тим паче комсомольсько-молодіжних, були справжніми господарями на будівельному майданчику. Під словами «справжні господарі» ми з товаришами розуміємо повну забезпеченість кадрами, фронтом робіт, матеріалами, засобами механізації. Було б усе це — виграла б не тільки наша бригада (із задоволенням хочеться працювати ще краще), а й управління, трест, комбінат «Кіровоградвазбуд». І, звичайно ж — замовник.

ПАМ'ЯТЬ СЕРЦЯ

МІНСЬК, 23 вересня. (Кор. ТАРС). Сигнал трибоги пролунав сьогодні на світанку у таборі учасників IX Всесоюзного зльоту переможців походу комсомольців і молоді по місцях революційної, бойової і трудової слави радянського народу.

Командири загонів одержали карти і компаси, швидко внесли останні уточнення в похідні завдання. І невдовзі слідом за ними йшли Логойським лісом.

Ось воронка від авіабомби, поруч ще одна... Роки не змогли остаточно залікувати рани війни, заподіяної білоруській землі влітку сорок третього. У безсильній злобі гітлерівці кидали тоді проти партизанів у Логойському лісі штурмову авіа-

цію. Так вони намагалися розправитися з патріотами, які громилі фашистські гарнізони, рятували від вигнання в рабство радянських людей.

Одна з груп слідопитів вийшла до околиць селища Плешенці. Тут в роки війни було страчено членів місцевої молодіжної підпільної організації.

Кінцевий пункт походу — Хатинь. Села цього немає тепер на карті, але дзвін її дзвонів лунає по всьому світу: «Люди, пам'ятайте!».

Увечері до священних кам'яних Хатині прийшли делегати і гості зльоту. Вони принесли квіти з берегів Волги і Амуру, Камчатки і Балтики.

КРОК

ЗА ІНІЦІАТОРАМИ

кві і з честю його виконали. А на звітно-виборних комсомольських зборах виступили з ініціативою — справитись із завданням шістдесятих років до 63-річчя Великого Жовтня.

У КМК Світлана Яценко практично не існує виробничих проблем. Це видно з трудових показників, з активності в громадському житті заводу. Та незабаром, коли закінчиться реконструкція цеху, в якому трудяться монтажники, працюватиметься ще краще. Поліпшаться умови праці, естетика виробництва. Відповідно зростуть темпи і якості.

Наслідуючи приклад бригади Світлани Яценко, понад 300 молодих виробничників Кіровоградського заводу радіовиробів на своїх звітно-виборних комсомольських зборах зобов'язалися завдання першого кварталу паступного року виконати до дня відкриття XXVI з'їзду КПРС.

До їх числа входить і комсомольсько-молодіжна бригада слюсарів-інструментальників, якою керує кавалер ордена «Знак Пошани» комуніст Віталій Волков. Цей дружний колектив ви бачите на знімку (зліва направо: Андрій Алексіс, Юрій Бихов, Віктор Тинішник, Віталій Волков, Олександр Саксонський).

М. КОМІСАРЕНКО, секретар комітету комсомолу Кіровоградського заводу радіовиробів. Фото В. СЕКЕРКА.

ПЕРЕДМОВА ДО ПОЛІТЗАНЯТЬ

ЛЕНІНСЬКИМ ШЛЯХОМ

СПІЛКА молоді і вся молодь взагалі, якщо хоче перейти до комунізму, повинна вчитися комунізму. З цими словами звернувся Володимир Ілліч Ленін до делегатів III з'їзду РКСМ. Таким же актуальним і навіть іще більш актуальним у практичній роботі комсомольських організацій області лишається це заздалека сьогодні. Провідне місце у формуванні марксистсько-ленінського світогляду працюючої молоді відіграє система комсомольського політнавчання. Понад 65 тисяч юнаків і дівчат Кіровоградщини вивчають марксистсько-ленінську теорію в гуртках і семінарах систем партійного й комсомольського політнавчання.

Нинішній навчальний рік — особливий. Вирішальний вплив на зміст навчально-виховного процесу зробить підготовка до XXVI з'їзду КПРС. У зв'язку з цим у всіх формах комсомольської політосвіти та економічного навчання новий навчальний рік почнеться заняттям «Ленінська комуністична партія — розум, честь і совість нашої епохи».

Для нашої молоді цей рік знаменний ще й тим, що виповнюється 60 років з дня виголошення В. І. Леніном промови «Завдання спілок молоді», у якій Володимир Ілліч виклав програму підростаючого покоління. Враховуючи ленінські рекомендації, наступні два заняття бажано прозв'язати за темою «Ленінський наказ борцям за комунізм». Для пропагандистів обласна науково-методична рада з питань комсомольського політнавчання підготувала серію рекомендацій щодо проведення Ленінського уроку — «Портфель комсомольського пропагандиста», де є пластинки із записом тексту промови Леніна, спогади делегатів третього з'їзду комсомолу.

ЗВЕРТАЮЧИСЬ ще і ще раз до промови «Завдання спілок молоді», кожній молодій людині потрібно глибоко усвідомити як зміст знаменитої формули «вчигися комунізму», так і ленінську методику оволодіння марксизмом.

Для тих, хто творить В. І. Леніна вивчатиме самостійно, у пригоді стануть розповсюджені обкомом комсомолу рекомендації. Вони допоможуть кожному слухачеві оволодіти навиками самостійної роботи з книгою, пов'язати теоретичний матеріал, що вивчається, з виконанням практичних завдань і десятилітньої практики.

Нагромаджений досвід підтверджує, що головне в самоосвіті — чітко спланована робота над першоджерелами, суспільно-політичною літературою, вміння використовувати теоретичні знання на практиці. Добре поставлено роботу у відділі технічного контролю Кіровоградського заводу друкарських машин (пропагандистка Л. Романова). Тут кожен слухач протягом року готує реферати, має особистий комплексний план, у якому визначено конкрет-

ні завдання по вивченню партійних документів і праць класиків марксизму-ленінізму. Шість слухачів працюють агітаторами і політінформаторами, двоє прийнято в члени КПРС, а Н. Гагаринко обрано депутатом міської Ради народних депутатів. Усі слухачі гуртка беруть активну участь у громадському житті. Характерно, що в цьому колективі свідома ставлення до навчання, оволодіння політичними знаннями тісно пов'язане з комуністичним ставленням до праці. Десять чоловік — учасники комуністичної праці, більшість бере участь у радгосп-налізаторській діяльності.

Першочергове завдання міськкомів, райкомів, комітетів комсомолу — створити таку атмосферу в кожному молодіжному колективі, гуртку комсомольського політнавчання. Виконання цього важливого завдання залежить від конкретної організаторської і методичної роботи комітетів комсомолу, методичних рад. Нині комітети комсомолу повинні зосередити свої зусилля на завершенні комплектації гуртків, подати практичну допомогу пропагандистам і слухачам у підготовці рефератів на республіканський конкурс, присвячений XXVI з'їздові КПРС.

Важливо подбати про зміцнення навчально-матеріальної бази, налагодити постійний контроль за проведенням занять, узаконити і поширити перадаваний досвід. У більшості комсомольських організацій області складено графіки контролю за роботою гуртків, практикують завіти слухачів на засіданнях комітетів комсомолу, комсомольських зборів. В Ульяновському, Новгородківському районах добре зарекомендували себе кабінети комсомольського політнавчання. В Кіровоградському районі успішно впроваджується досвід роботи комсомольських організацій Молдавії по створенню єдиних центрів політнехання молоді. Молоді групи ділянки колгоспу імені Фрунзе, наприклад, уже більше року навчаються у просторах, світлих класах Освітняцької середньої школи. Тут зосереджено потрібну навчально-методичну літературу, наочні посібники і технічні засоби. Це дозволяє проводити заняття на високому рівні, контролювати їх.

АЛЕЩЕ не всі комітети комсомолу взяли на озброєння таку практику. Під час проведення огляду готовності до нового навчального року з'ясувалося, що комітет комсомолу комбінату «Кіровоградважбуд» комплектацію матеріалу комсомольської політосвіти та економічного навчання провів наспіх, не подає допомоги пропагандистам, хоча тут багато таких, що вперше прийдуть у молодіжну аудиторію. Не гурбас комітетчиків і те, що тут не виділено кімнати для занять. На жаль, цей випадок не єдиний. Комітети комсомолу повинні уважно проаналізувати стан під-

готовки до нового навчального року, подбати про усунення недоліків у роботі. Передусім, це стосується комітетів комсомолу організацій будівництва, транспорту, сфери обслуговування.

Як і в попередні роки, предметом особливого турботи комсомольських комітетів лишається всебічне поліпшення змісту навчання, підвищення його рівня, цілеспрямованості і дієвості. Виконання цього головного завдання залежить від пропагандистів. Останнім часом зі слухачами працюють добре підготовлені керівники. Серед ідейних наставників 93 проценти — комуністи, дев'ять із десяти мають вищу освіту. Такі комсомольські пропагандисти, як П. Верболюз, П. Сидоренко, М. Ящуринська у виконанні свого партійного доручення бачать не тільки обов'язок, а й свою роду покликання. Секрет їхнього успіху в залученні молоді до постійного вивчення марксистсько-ленінської теорії та націлюванні на конкретні трудові діла — у творчому підході до роботи з молоддю, постійному підвищенні свого ідейно-політичного рівня.

ЗА ОСТАННІ два роки Будинком політичної освіти обкому Компартії України, обком комсомолу узагальнили досвід роботи 20 кращих ідейних наставників молоді. Важливо добитися, щоб цей досвід узяли на озброєння у всіх комсомольських організаціях області.

Нині важливим завданням міськкомів і райкомів комсомолу є подання практичної допомоги як пропагандистам — новачкам, так і вперше обра-таним комсомольським ватажкам. Кожен комсомольський працівник і активіст зобов'язаний постійно оволодівати мистецтвом організувати ідеологічну роботу з молоддю, усунути існуючий у деяких організаціях диспансичний, спрощений підхід, коли всі проблеми чи критерії ефективності політнавчання зводяться до проблеми відвідування або наявності конспектів.

Сьогодні, як ніколи, треба вміло скоординувати роботу гуртків і семінарів з іншими формами виховного впливу на молоді, щоб прозв'язати Ленінський запис «Рішення XXV з'їзду КПРС — у життя!», об'єднати зусилля комітетів комсомолу, пропагандистів, бібліотек, інших ідеологічних закладів.

Обов'язок комсомольських організацій — зробити нинішній навчальний рік важливим етапом виконання ленінської заповіді «вчигися комунізму», добитися поліпшення ідейного загартовування молоді, підвищення впливу політичного навчання на її ідейно-політичне й трудове виховання.

М. ГАРБА,

завідуючий відділом пропаганди і культурно-масової роботи обкому ЛКСМ України.

ФОТОРЕПОРТАЖ

Кіровоградський завод радіовиробів. Уперше в практиці вітчизняного телебачення тут створено генеральну телевізійну контрольно-станцію ПТКС-2 (на фото вгорі і справа — йдуть її польові випробування).

Широке застосування чекане й нову двокамерну апаратуру для кольорового телебачення, також розроблену спеціалістами СКБ Кіровоградського заводу радіовиробів. Нею користуватимуться не тільки на телецентрах, а й у вузах, наукових установах країни. Першу партію такої апаратури заводчани виготов-

лять наприкінці нинішнього року, що буде дарунком XXVI з'їздові КПРС (на знімку внизу — інженери СКБ за налагодженням нової апаратури).
Фото Р. СПЕЙКИНА.

ПІДКОРЯЮТЬСЯ

РОЗДУМИ СІЛЬСЬКОГО ВЧИТЕЛЯ

СІВБА... Весняне сонце, весняні вітри, парують чорні поля, і в срібних туманах неначе пливе ключ сівачів. На грудях у кожного — мішки. Помахи рук — і на спущену землю падає і падає золоте зерно. Минають тижні, місяці. Зерно проростає, зелені стебла піднімаються згору, викидають колос. Колос наливається новим зерном, твердне, стигне.

У жнива вже вирушають у гони косарі. Помахи рук, передзвін сталі, за косарями над залками схиляються в язвипниці, в'яжуть стебла в тугі снопи, складають у полукілки. Підсхнуть вони, і люди гарбями зведуть їх на токи, складуть у скирти. І тоді весь вересень і жовтень гудуть на токах, здіймаючи пил до хмар, мотоларки.

Неначе повично, але й важко. Бо навіть малі діти були в полі, тягали граблі, збирали колоски...

Про це сучасна молодь лише читає у книгах та слухає спогади старших... На потужних тракторах, сіялках, на комбайнах кілька десятків людей починають і за лічені дні закінчують сіяву, жнива...

Недалеко той час, коли важкої ручної праці зосередити не буде на собі, догляді, збиранні кукурудзи, буряків, соняшнику і всіх інших культур. Це ніби казка — в Молдавії навіть яблука в садах збирають комбайнами.

СЕЛО дедалі більше індустріалізується. Давно вже виникло своєрідне,

цікаве становище: якщо живеш на селі, якщо працюєш у сільському господарстві — хлопець чи дівчина — ти повинен знати машину, ти повинен обробити в язкові озолювати професію механізатора, шофера, слюсаря.

Пертія передбачила це. Є немало постанов ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР про поліпшення, про організацію навчання, про професійну орієнтацію учнів у середніх загальноосвітніх школах. Прийнято постанову про організацію міжшкільних навчально-виробничих комбінатів трудового навчання і професійної орієнтації учнів.

Один із таких комбінатів створено в селі Мартоніші. Новомиргородського району. В ньому навчаються учні дев'ятих і десятих класів міста Новомиргорода, сіл Панчевого, Канека і Мартоніші. Якщо минулого року на курсах механізаторів у Панчевому навчалось 20 чоловік, то тепер у комбінаті навчається 530!

Які ж завдання комбінату? Директор його Олександр Васильович Сидоренко розповідає коротко: — Ми покликані дати молоді знання тих професій, які сьогодні дуже потрібні колгоспам, — тракториста-машиніста, шофера, комбайнера, слюсаря-ремонтника, а також швачки і товарознавця промислових товариств.

Один раз на тиждень сюди прибувають учні з навчаних середніх шкіл ра-

йону. Юнь охоче, із захопленням опановує ці професії. В класах, у кабінетах, на практиці. Бо комбінат має хорошу виробничу базу — є два трактори, комбайн, три вантажні машини, шість верстатів та інше устаткування. В усіх кабінетах — необхідне унаочнення: таблиці, плакати, деталі машин.

І добре, дуже добре, що райком партії, районний відділ народної освіти дібрали для комбінату кращих учителів, закоханих у свою справу, людей, що розуміють своє важливе завдання. Вчителем автосправи, наприклад, став Олександр Миколайович Мацура. Він — людина літня. У нього життя — для цілої повісті. Сирота, вихованець колонії чекістів, син поляка, командир танкової роти, а згодом учитель у школі. Батьківщина піднімала його, росла, виговувала; може, тому він і вирішив присвятити життя дітям, молоді... І не тільки він. Його дружина теж педагог, працює в школі, а син — викладач у Бобринецькому сільськогосподарському технікумі.

Олександр Миколайович каже:

— Подивіться навколо, подивіться уважно — і ви зробите висновок, що тепер життя людини не можна уявити без доріг. Автомашини перевозять вантажі, людей щодня, щогодини, вдень і вночі. Траси — як артерії. І я щасливий, що вже тридцять років

ДО 62-І РІЧНИЦІ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ
В. О. СУХОМЛИНСЬКОГО

З першого погляду листи Василя Олександровича Сухомлинського мають чітко визначеного адресата. Насправді ж вони — це своєрідна форма душевної розмови з юнацтвом. За кожним листом — конкретна життєва ситуація, в якій початуючому студентові не легко розібратися чи через недостатній життєвий досвід, так і через складність буднів.

Іх тридцять, цих листів. Більшість увійшла в п'ятитомне видання творів В. О. Сухомлинського. Але третина якщо й не першодоріж (як і так), то для читача-го загальної досі не була відома.

Про що листи? Подати тематику не легко. Можна б у кожному листі вичленили започатковану тему розмови. Та, як буває в справді душевній спілкуванні, виходить за рамки вибраної проблеми, оскільки вона пов'язана з багатьма іншими, особливо коли йдеться про питання світогляду і моралі, праці і етики, виховання і самопізнання, любові і щастя, краси і людяності, свободи і обов'язку, оволодіння знаннями і формування характеру...

Часто це відповіді на складні запитання, які задає син, як це було, скажімо, з останнім листом: «Ти просиш відповіді...» Цього разу таких запитань три. Наведемо їх, аби дати тому, хто ще книжки не прочитав, уявлення про інші: якою бути людині при комунізмі? Яку рису вважати найважливішою в людині майбутнього? Який моральний порок вважати найнебезпечнішим, найбільш нестерпним? Який найсерйозніший недолік допускається у вихованні молодого покоління?

Дискусії з цих проблем ведуться часом не тільки

ЛИСТИ
ДО
СИНА

роками, а й століттями. Чим же збагатиться читач у такому плані листами? Інструкцій у них немає, рецептів не дається, хоча там, де однозначність можлива, можна скористатися обґрунтованим висновком та авторитетною порадою: «ці слова... не задало б... занебавати собі на носі», «ось п'ятнадцять заповідей», «хай ці повчання», «пам'ятай!», «не забувай!».

ТА В БІЛЬШОСТІ листів, скажемо словами автора, — потік думок. Потік нестримний, бурхливий, всезахоплюючий. Думки глибокі, саїж, переконливі. Їхня надзвичайна сила в тому, що підводять читача до думки, необхідної міркувати самому, вирішувати, знову ж, самому.

Тож чи варто читати: якщо самому? — можна передбачити позитивно того, хто прагне однозначностей, там, де їх немає. Конче потрібно розкрити «Листи», щоб подолати в собі таку хибну життєву позицію. Радимо розкрити! Додамо: на будь-якій сторінці. Що натомість? Упевнені: буде прочитано всю книжку. І неодмінно візьмешся за олівця, щоб підкреслити важливе, ручку, щоб зазначити підкреслене. Не виключаємо, що випускати доведеться багато. Чому? Спілкування читача з автором (а в цьому — зміст роботи над книгою) на цей раз буде неодмінно творчим. Насамперед із самим Василем Олександровичем — людиною надзвичайної мудрості, виняткової сер-

дечності, вражаючої чуйності. І через нього, з його допомогою — з десятками найвидатніших революціонерів, учених, письменників, митців, великих і скромних майстрів праці і мистецтва. Навіть збагачена життєвим досвідом людина знайде для себе чимало нового; молоді ж не можна не закохатися, ми б сказали, вибраними місцями людської мудрості. В листах порушуються й аналізуються питання складні, часом делікатні, В. О. Сухомлинський при цьому не тільки уникає спрощеності, а швидше визначає складності, застерігає від спрощеного його словами, що наслідком уявлень. Через усі листи (та й усю творчість видатного педагога) червоною ниткою проходить заклики до діяльного ставлення до життя: захоплення героїчним і красивим, ненависть до зла і байдужості. «Борись проти зла, добивайся торжества правди», — така позиція і формується у читача.

ІСТИ читають про себе. Цього разу їх хочеться читати в колі друзів і розсміявшись, не тільки піднодмів, а й опонентів. Чимало з прочитаного може стати предметом обговорення на комсомольських зборах, темою молодіжного вечора чи заочного диспуту. Адже в листах читачів не нав'язується висновок, часом можлива негативна реакція, явища висвітлюються з різних боків, орієнтири значаються, просягання до мети окреслюється. А це і є передумовою до з'ясування думок, пошуку рішень. В. О. Сухомлинський, приймаючи високе звання бачити в житті героїчне й прекрасне, прокладає йому шлях значущої діяльності. Таких якостей учить і читач.

А. РЕЗНИК,
старший науковий співробітник АПН СРСР, кандидат педагогічних наук.

СТОРИНКИ
ЩОДЕННИКА

Наш кореспондент передає у редакцію матеріал з маршруту агітаційного автобуса, коли той перебував у Новоукраїнському районі, на батьківщині відомого українського радянського письменника і драматурга І. К. Микитенки.

Село Рівне. Зелень стіли садів підступають до стрімкої дороги, що сповільнює швидкість автобуса середньої школи. Де навчався І. К. Микитенко. Нарешті збачує центральну вулицю, і ми зупиняємось біля чудового приміщення сільського Будинку культури колгоспу імені Ватутіна.

На сцені, залитій магічним світлом вогнів рамни, сільські аматори показують фрагменти з п'єси І. Микитенки «На родючій землі». Грають самодіяльні артисти Іван Пітенко, Тарас Колесник, Олександр Миколайчук (які ж, режисер-постановник на громадських засадах) і Володимир Гаршанов.

Зал вибухає щирими оплесками. До мікрофона підходить голова виконкому сільської Ради народних депутатів П. І. Шамшур. Він вітає всіх присутніх з відкриттям театральних свят в Рівному, наголошує на колективній художній самодіяльності. Потім Петро Іванович зручає грамоти районного відділу культури найактивнішим учасникам художньої самодіяльності — мотористові Івану Пітенку, учням місцевої школи Тарасу Колеснику, Руслану Солонченку та іншим.

Погорджених і перших учасників свята театральних мистецтв сердечно привітає голова правління колгоспу імені Ватутіна С. С. Кацуба...

І знову зустріч у Рівному. Зустріч з Іваном Кидратовичем Микитенком. Він стоїть на повний зріст напроцьованій сцені, біля і задумливо дивиться на чудовий літературно-меморіальний музей, споруджений на його честь, відпочиває в обличчя новосельця, у завтрашній день.

ДЕСЯТА ТЕАТРАЛЬНА ОСІНЬ НА КИРОВОГРАДСЬКІЙ. СТЕПІВНИЧАНИ ЗУСТРІЧАЮТЬСЯ З МАЙСТРАМИ СЦЕНИ. В ЗАВОДСЬКИХ ЦЕХАХ, У СІЛЬСЬКИХ БУДИНКАХ КУЛЬТУРИ ВИСТУПАЮТЬ АРТИСТИ, ПОЕТИ, ЗВУЧАТЬ ПІСНІ ПРО РІДНУ ЗЕМЛЮ, ПРО ЛЮДИНУ-ТРУДІВНИКА, ЛИТАВРИ СОНЯЧНОГО СВЯТА «ВЕРЕСНЕВІ САМОЦВІТИ» СКЛИКАЮТЬ ГОСТЕЙ.

У ДЕНЬ ВІДКРИТТЯ СВЯТА ТЕАТРАЛЬНОГО МИСТЕЦТВА «ВЕРЕСНЕВІ САМОЦВІТИ» НА ХУТОРІ НАДІ ВИСТУПАЛИ ПРОФЕСІОНАЛЬНІ АКТОРИ, САМОДІЯЛЬНІ МИСТЦІ. НА ЗНІМКУ: СЦЕНА З ВИСТАВИ КИРОВОГРАДСЬКОЇ «ДУМА ПРО БРИТАНКУ».

Фото О. БРОСКОЇ.

МАШИНИ

навчаю майбутніх водіїв. Між ними є й ветерани, є й молодь. У цьому комбінаті минулого року автосправи вчилися 59 чоловік. Усі склали екзамени на «відмінно», одержали посвідчення шоферів.

Хороше поповнення одержали колгоспи! Олександр Миколайович продовжує:

— Цього року вчилися понад сто чоловік. Думаю і я про наступну п'ятирічку. Думаю й про наступний, XXVI з'їзд Комуністичної партії Радянського Союзу. Хочеться й мені зробити йому дарунок. Зроблю все, щоб мої учні склали екзамени на «відмінно».

Складуга! Уроки у Мазури не тільки добре продумані, вони цікаві, захоплюючі. І якщо й до них застосувати оцінки, то вони будуть відмінні.

Є В КАБІНЕТІ схеми, деталі автомашин. Сьогодні хлопці і дівчат приковує до себе стіл. Тема уроку — проїзд різноманітних і нерівнозначних перекресів. Вони є в селі, колгоспний шофер потрапить на них і в містах, великих і малих. Учителю докладно все пояснює, учні записують у зошити. А потім, що особливо важливо, розглядають складні ситуації, розв'язують прості й складні задачі: як діяти, коли до перехресся одночасно під'їде трамвай, велосипедист, мотоцикліст, автотрактор машиніст?

З усіх чотирьох боків під'їхали автомашини. Хто з водіїв проїде першим? Адже у всіх перехресся справе.

Якось Мазура зустрілася зі своїми вихованцями — ветераном Олександром Гавриленком і молодим Валерієм Вінгуренком, що лише в 1980 році працює в колгоспі імені Чкалова.

Обоє сказали одне: — Спасибі вам, Олександр Миколайовичу, за те, що дали нам міцні знання. З ними нам легко в дорогу!

Поруч інший клас-кабінет — трактористів-машиністів. Тут викладачем молодий комуніст Анатолій Георгійович Власенко. Він недавно закінчив Бакинський сільськогосподарський технікум. Агроном. Працював у колгоспі. Захворів. Мусив залишити поле. Та без нього жити не міг. Без його турбот, завдань. Став готувати молоді для лану. Він теж може гордитися своїм здобутком — для нього підготував понад 300 механізаторів. Минулого року в комбінаті він теж навчав 60 юнаків і дівчат, і вони склали екзамени добре, одержали посвідчення механізаторів. Чимало з них уже працює в місцевих колгоспах.

НА КОЖНОМУ кроці го-рія поєднується з практикою. Інакше й не можна. Ім, юнакам і дівчатам, скоряться машини. Бо в колективі — і в учительському, і в учнівському — розуміють завдання — якщо живеш на селі, якщо працюєш у сільському господарстві, повинен бути технічно озброєним, повинен знати машини, мати технічну професію.

М. СТОЯН.
с. Мартоново,
Новомиргородський район.

— Ларисо, ви були на відкритті X свята театральних мистецтв «Вересневі самоцвіти». Розкажіть про свої враження.

— Я давно мріяла побувати на хуторі Надії, та якось не виходило. Минулі гастролю театру на Кіровоградщині були переважні: — працювали ми на двох сценах — у Кіровограді і в Черкасах.

Для мене особисто дуже почесно побувати на сцені цієї землі українського театру, та ще й посадити дубки на садибі-заповіднику.

Хочу сказати, що це несподівано — на такому величому святі відчувати себе рідною всім, близькою. Тут були митці і просто шанувальники мистецтва, яких об'єднує любов до театру.

Розголоє про кіровоградські «Вересневі самоцвіти» розійшовся по всій напівній країні. Тож бажало потрапити на це свято заздалеку дуже багато.

Мене схвилювали гармонія, цілковите злиття декораций театру з природою — з тополлями, осокорами, папавками, небом над головами і те, як гребетно сприймали люди мистецтво. І оті дубочки, які ми посадили. Минули роки, століття. Нас не буде, а вони ростимуть... У житті ми дуже часто проходимо повз чийсь найважливіший, суттєвий речі. Тим-то ми повинні відчувати подих своєї землі і не давати побуту грати жити любов'ю до прекрасного... Про це мені подумалося рангом на хуторі.

Сім років тому ви прийшли працювати на сцену, яку ми називаємо академією українського театру. Як бачимо, ваша авторська доля силалася тут часом. Сьогодні ви граєте складну роль Ганни в «Украденому щасті». Як відбувалося ваше сходження?

— Після закінчення Київського театрального інституту я три роки працювала в літературному те-

ЗУСТРІЧ ДЛЯ ТЕБЕ

Знайомство
з близькою

Київські франківці — постійні учасники театральних свят на Кіровоградщині. Цього року на ювілей «Вересневих самоцвітів» колектив Державного академічного українського драматичного театру імені Івана Франка приніс чудовий дарунок — цю зустріч з п'єсою І. Франка «Украдене щастя». Протягом святого тижня виставу подивлялися шанувальники театру обласного центру. Знайомі, Олександрів, Світловодська, Маної Виски. Головні ролі виконують молоді покоління франківців: народний артист УРСР Богдан Ступка (Микола Задорожний), заслужена артистка УРСР Лариса Хоролець (Ганна) та заслужений артист УРСР Віталій Розстальний (Микола Гурман).

На запитання нашого кореспондента відповідає заслужена артистка Української РСР, лауреат республіканської премії ІЛК УРСР України імені М. Островського Лариса Хоролець.

атрі «Слово» при Спілці письменників України. Писала літературно-драматичні композиції за творами відомих наших письменників. З монодрамами, виставами літературного театру їздила чи не по всій Україні. Виступи театру проходили в заводських цехах, на шахтах, на колгоспних ланах, у студентських аудиторіях. Скажімо, була у нас вистава «Сім струн» за поєю Лесі Українки, лірична композиція за творами Андрія Малишка. Літературний театр змушував акторів працювати в особливому творчому режимі, коли йшли не можна прикритися — ані декорациями, ані освітленням, музикою як якимись надзвичайними сценічними ефектами. В цьому театрі все відбувалося на духовному, емоційному контакті з глядачем, коли ти на них впливаєш безпосередньо.

У театрі мені щастило — і на цікаві ролі, і на партнерів. Сьогодні граю в «Голубих оленях» О. Коломійця — Оленку, в «Порі жовтого листя» М. Зарудного — Оленку, в «Беталанній» І. Карпенка-Карого — Софію, Ганну — в «Украденому щасті»... Яна з них найулюбленіша?

— Мабуть, з усіх мені найдорожча моя Оленка з «Голубих оленів». До речі, 27 вересня ввечері я граю на сцені нашого театру в «Украденому щасті», а в той же час по першій програмі Українського радіо звучатиме передача «Ві пам'ятали». В ній — відповіді на листи про радіопостановку «Голубі олені» (й моєю Оленку). Найцікавіше, що саме в цей день сім років тому я вийшла на сцену театру імені І. Франка в згаданій ролі.

Мені болить доля жіноч-фронтончик. Моя тітка втратила на війні свого коханого й досі їздить на його могилу до Польщі. Мій дядько горів у танку, також загинув у Польщі. Мабуть, тому я вклала в Оленку все своє відчуття

життя, своє ставлення до війни. І сьогодні — вистава пройшла вже 300 разів — я в цій ролі мов би вперше.

— Звідки ж бере для того сили митець?

— Нещодавно ми були на Чернівчині. Моя Оленка звідти, з Півдня. І, знаєте, там наша вистава дещо інакше звучала. В ній появилася нові живі риси. Оповіді в творчості мені допомогла чернівецька природа, серед якої виростає моя героїня. І зосередилася на глибшому в образі допомогла зустріч із жінками — співробітницями місцевого етнографічного музею. Вони розповіли мені, як рятували з палаючого музею експонати, і я відчула в характері цих людей, близькість до Оленки (бо ж Оленка — теж художник за покликанням і за фактом).

— На сценах кількох театрів України йдуть ваші п'єси «Сирені», «Мені тридцять». «На вулиці Елєнтринній». Що спонукало вас узяти за перо?

— Я писала й раніше, коли була педучителем телевізійної передачі «На добраніч, діти!» Вела її сім років — з першого курсу інституту по той час, коли прийшла в театр імені Івана Франка. Сама писала сценарії, казки. Багато чого навчилася в літературному театрі. А потім це переросло у пристрасть. Стало фактом.

— І останнє запитання: чим ви вам хотілося бачити театр?

— Думаю, що ідеальний театр — це той, у якому досягається найвища єдність залу і сцени. Коли сам зал зобов'язує актора впливати на нього. І коли глядач приходить до театру не просто так, а відпочити активно. Людина має приходити в театр, як кажуть, для очікування.

Розмову вела
і записала
Любов ФЕДЧЕНКО.

Кожен юнсомалець світловодського виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія» дав слово скласти залін з фізичної та військово-технічної підготовки. З цією метою в колективі фізкультури влаштовують змагання з багатоборства ГПО. Чемпіони і рекордсмени допомагають своїм ровесникам підвищити майстерність, щоб стати значником, розрядником. Тренуються легкоатлети, волейболісти, гандболісти, важкоатлети, веслувальники. Молоді робітники стали шефами шкільних колективів фізкультури. Бо мета у них одна — здобути високий фізичний гарт, подарувати собі бадьорість.

На знімку: юні веслувальники перед тренуванням.

Фото Л. ТАРАСЕНКА.

ФУТБОЛ

ВПЕВНЕНІСТЬ ЛІДЕРІВ

Турнір команд другої ліги першості країни з футболу часто порівнюють з марафонським бігом — дистанція в 44 матчі справді довга й нелегка. В кожному турі напруження не спадає. Так було й в останньому, тридцять восьмому турі, де лідируючі команди виступали на своїх полях і добивалися перемог, зміцнивши свої позиції. Чернівецька «Буковина» взяла гору над миколаївським «Суднобудівником» — 1:0. Армії Києва забили у ворота торпедівців Луцька три «сухих» м'яча, а їхні однолюбники зі Львова завдали поразки дніпропетровському «Металургу» — 2:1.

Інші матчі закінчилися так: «Дніпро» (Черкаси) — «Авангард» (Ровно) — 0:0. «Шахтар» (Горлівка) — «Колос» (Полтава) — 3:1. «Новатор» (Ідзенов) — «Стахановець» (Стаханов) — 2:0. «Поділля» (Хмельницький) — «Десна» (Чернігів) — 0:2. «Спартак» (Житомир) — «Фрунзенець» (Суми) — 2:1. «Нива» (Вінниця) — «Кристал» (Херсон) — 0:0. «Говорла» (Ужгород) — «Кривбас» (Кривий Ріг) — 0:2.

Невдало провела турне по Криму кіровоградська «Зірка». З двох матчів вона не привезла додому жодного очка.

ТАБЛИЦЯ НА 25 ВЕРЕСНЯ МАЄ ТАКІЙ ВИГЛЯД:

«Буковина»	37	60—27	52
СКА К	36	65—31	51
СКА Л	37	54—27	51
«Суднобудівник»	37	41—22	46
«Авангард»	36	44—25	46
«Спартак»	36	40—37	45
«Десна»	36	41—22	41
«Зірка»	35	40—36	41
«Кривбас»	37	48—35	41
«Кристал»	37	35—34	39
«Нива»	37	40—35	38
«Атлантика»	36	38—54	36
«Говорла»	37	34—35	35
«Фрунзенець»	36	31—30	34
«Новатор»	36	36—34	31
«Океан»	36	31—30	30
«Металург»	37	43—51	29
«Дніпро»	36	35—43	27
«Шахтар»	36	36—68	26
«Торпедо»	36	34—59	26
«Поділля»	35	24—53	24
«Стахановець»	36	18—46	23
«Колос»	36	27—55	22

Сьогодні — наступний тур. «Зірка» на своєму стадіоні прийматиме арміїців Львова.

Матч почнеться о 18 год. 30 хв.

ТЕНЕР стеновиків кіровоградського «Колоса», почесний майстер спорту СРСР І. К. Вільний, знову підкреслює, наставляючи своїх вихованців: — Регулярні заняття в секціях, самодисципліна значать, звичайно, багато. Але ми повинні прагнути пройти випробування на турнірах вищого рангу. Щоб перейти досвід досвідчених, щоб значити свою висоту на зверхній день. Отже — прагнення взяти участь у якнайбільшій кількості змагань.

І щоразу в нинішньому олімпійському році стеновики І. К. Вільного беруть нові рубежі. Ось і нині вони порадували свого наставника. На всеукраїнській першості сільських стеновиків завоювала срібну нагороду робітниця фабрики «Індпошиття» майстер спорту М. Заєць (траншейний стенод). Бронзову нагороду привезла додому учениця середньої школи № 23 м. Кіровограда кандидат у майстри спорту Олена Чернявська (круглий стенод). Ці спортсменки також були в

ОЛІМПІЙСЬКИЙ РІК — НЕ ТІЛЬКИ ДЛЯ ОЛІМПІЙЦІВ

НА РАДІСТЬ НАСТАВНИКОВІ

складі збірної республіки на всесоюзному молодіжному турнірі, яка стала першим призером.

Молодіжна першість республіки серед сільських стеновиків фінішувала в Чернігові. Тут команда кіровоградського «Колоса» була другою. Вона набрала 254 очка. І знову найбільший вклад у копилку свого колективу внесли М. Заєць та О. Чернявська, які набрали 180 очок: у першій — друге місце, у другій — четверте.

На черзі — міжвідомча першість республіки. Знову в складі збірної Центральної ради «Колоса» вихованки І. К. Вільного — М. Заєць та О. Чернявська.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МК»

«ДО ЕТАЛОНУ НЕ ПО ШАБЛОНУ»

У статті голови Кіровоградського міського спортивного комітету А. Подольського, що була надрукована в «Молодому комунарі» 21 серпня, порушувались проблеми розвитку фізкультури і спорту в обласному центрі після VII Спартакіади УРСР, ішлося про малопомітні здобутки окремих колективів фізкультури і спортклубів у міській спартакіаді, що проходить за програмою молодіжних ігор. Висловлювалося, зокрема, занепокоєння з приводу низьких показників представників двох вузів — педінституту і КІСМУ.

Як відповісти у своєму листі до редакції заступник голови правління спортклубу інституту сільськогосподарського машинобудування В. Ф. Дяденко, статтю обговорено на розширеному засіданні правління спортклубу. Критичні зауваження визнані правильними. Намічено заходи, що сприятимуть

підвищенню майстерності спортсменів, які виступають на молодіжних спортивних іграх. Збільшено, зокрема, число змагань між командами груп, факультетів інституту, складено графік матчових зустрічей з командами педінституту, колективами середніх навчальних закладів, спортсменами Дніпропетровська і Запоріжжя. Звернено увагу на поліпшення спортивно-масової роботи зі студентами-першокурсниками, йде набір у групи спортивного відомства.

«Дві особливості нашої спартакіади. Перша: до стартів допускаються лише юнаки і дівчата 1961—1963 років народження, тобто ті, хто за віком зможе брати участь у спортивних іграх молоді. Друга: командам колективів нараховувались додаткові очки за результатами на рівні майстра, кандидата в майстри спорту і першого розряду. Мета — стиму-

лювати не тільки масовість, а й високу майстерність», — на цьому загострив увагу у своїй статті А. Подольський. І така позиція цілком законна. Бо тільки при цій умові представники Кіровоградщини зможуть мати помітне сходження на республіканських молодіжних іграх і VIII Спартакіаді України.

Тим часом т. Дяденко робить спробу виправдатися: «Показники спортсменів вузів були б значно вищими, якби до участі в спартакіаді допустили студентів других, третіх, четвертих курсів. У нас же студентів віку, визначеного положенням міської спартакіади, лише 400 з 2700...»

У цьому бачать причини низької результативності представників студентського колективу на міській спартакіаді й фізкультурні активісти педінституту.

Лішається тільки поспівчувати фізкультурним активістам обох вузів. Та нині ми маємо робити принцип, що його вибрав міський спорткомітет, — на республіканській молодіжній грі, на VIII Спартакіаді УРСР.

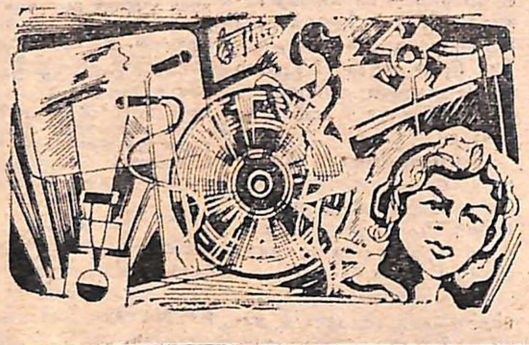
А ЯК ВІДПОЧИВАЄТЕ ВИ?

НА СЬОГОДНІ їх у місті вже вісім. Остання — міська — відкрилася зовсім недавно.

Біля колиски «Олімпії» (так називається нова дискотека) стояло п'ять ентузіастів, молодих, енергійних людей різних професій, нахилів. Олександр Непомнящий, директор дискотеки, художник-оформлювач. Його дружина Тетяна, ведуча, за спеціальністю телефоністка, Юрій Горобченко, другий ведучий, художник. Едуард Минайленко, звукооператор, радіоселектор. І, нарешті, Михайло Саповал, слайдооператор, фотограф. Усі разом — це і є «Олімпія». Їй усього кілька місяців. Тривають пошуки створення оригінальних програм, налагоджуються тісний контакт «ведучий-зал»... Не вистачає потрібного обладнання, пластинок, нелегко дістати програму. Бракує досвіду. Нехватка його дещо компенсується самопознанням самих ініціаторів дискотеки. А це трохи заважає «Олімпії» стати улюбленим місцем відпочинку міської молоді. Але віддано данину всій п'ятірці: вона виконала гродіозну роботу. Хто мав

ЧАС ДИСКОТЕК

Перша дискотека в Кіровограді зробила своєрідний переворот у дозвіллі молодих. Нова форма спілкування і відпочинку привабила до себе хлопців і дівчат незвичайною силою. Бажаючих відвідувати дискотечу було багато, а можливість потрапити до неї... Так назріла гостра проблема створення дискотек на великих підприємствах, в установах, навчальних закладах.

можливість хоча б один раз побувати на дискотеці, той пересвідчився, що розмах дискотеки неабиякий.

Основа наша мета, — розповідає Олександр Непомнящий, — відпочивати, пізнавати, а не тільки танцювати. Танцювальна частина вечора — не основна, хоча й про неї ми не забуваємо. Надалі запрошуємо майстрів танцю, адже їх у Кіровограді багато. Нехай вони розкажуть і проілюструють красивий сучасний молодіжний танець.

Серйозно розповісти про сучасну естраду музику (а до неї часто ставляться досить легковажно) не легко. — Це вже слова Тані Непомнящої. — Теоретичний матеріал першої частини дисковечора — це результат десятих прочитаних книг і періодичних видань. На жаль, у кіровоградських бібліотеках мало матеріалу з цих питань, котрі цікавлять нас.

А серйозно ставитись до сучасної музики, — продовжує Тетяну думку Едуард Минайленко, — це означає і розумно й пра-

вильно розбиратися в усіх музичних новинках, уміти відрізнити, скажімо, стиль «рок» від стилю «диско», відрізнити хороші музичні й пісенні твори від того, що не варте уваги, — ось іще одна мета нашої дискотеки.

Отже, дискотека — це збір пластинок плюс складне технічне оснащення, що дозволяє робити високоякісні записи в стереозвучанні, плюс танцювальний зал, пристосований ще й для показу слайдів і навіть мультиплікаційних фільмів. Її програ-

ма і пізнавальна, і розважальна. Від дискотеки до музики, до мистецтва взагалі, — хіба це не чудово?

І якби регулярна й постійна робота «Олімпії» і всіх дискотек залежала лише від безпосередніх їх організаторів, то не було б потреби писати статтю частину цієї статті.

БУТИ ЧИ НЕ БУТИ?

Це риторичне галетівське запитання часто задають собі керівники дискотек. Проблеми, з якими стикаються вони, найрізноманітніші.

Як не дивно, скрізь часто стоїть проблема нових дисків, які випускає Всесоюзна фірма грамзапису «Мелодія». Не один раз дискотеки зверталися до дирекції УТО «Кіровоград» з проханням дати змогу купувати останні музичні новинки. Та поки що самі продавці секції грампластинок зробили то-вар майже неприступним, і «вибавити» його треба тільки приватним способом.

Ідуть дебати про меню.

Яким повинні бути асортимент бутербродів, цукерок, тістечок, соків, мінеральної води?

Та найбільш наболіде — це питання приміщення. Погледіться, ресторан і дискотека малосумісні речі. Бути постійно в наймах «Олімпії» незручно. Неадекватне таке суєтство й ресторану. Не раз міськомкомсомолу звертався по допомогу до керівників фірми «Райдуга», обласного побутоуправління. Адже в Будинку побуту «Ігула» є чудовий сучасний зал, який із семи днів тижня чотирьох простояє. І це, мабуть, вигідно побутівкам. Принаймні спокійно...

І останнє. В Кіровограді велика кількість промислових підприємств, немало культурних закладів. Але, скажімо, на заводах «Червоної зірки» тракторних гідроагрегатів, у будинках і палацах культури досі не створено жодного молодіжного клубу, дискотеки. Ось чому дуже часто від молодих можна почути: «Нудно живеться в місті...»

Т. СТОРОЖУК.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українському мові.

ВК 02633.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

316050, МСП

м. Кіровоград.

вул. Луначарського, 36.

відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар, відділ учнівської молоді — 2-46-87; відділ комсомольського життя, відділ військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-33; фотолабораторія — 2-56-65; нічна редакція — 3-63-53.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва

«Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України, м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.

Зам. № 482.

Тираж 84000.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Ілдене 61107.